

Róża Luksemburg, sto lat później

Sto lat temu, w nocy z 15 na 16 stycznia 1919 roku umierała Róża Luksemburg, zabita przez Freikorpsy służącymi uciskowym władzom, zbrodnicze narzędzia kontrrewolucji, która wiedziała że zabijając Różę, dawała jakościowy cios idealności, nadziei, przykładowi, sentymentowi innego i lepszego życia dla kobiet i mężczyzn które ona wybrała urzeczywistnić.

Jej pamięć jest motywem entuzjastycznej nauki o jej niezwyklej osobowości, źródłem odpowiedzialności i miłości w stosunku do życia, walki i determinacji przeciwko nieprzewidywalności i ucisku. Miała dom gdziekolwiek były chmury, śpiew ptaków i ludzkie łzy, żyła naturą i kochała ją jako część swojej radykalnej ludzkości. Była rewolucjonistką, jedyną która nie poplamiała swoich rąk krwią, jej socjalistyczny zamiar (aczkolwiek nie uwolniony z uchwytu rewolucyjnej polityki i socjalizmu naukowego) był wyjątkowy i szczególny, stając i walcząc przeciwko wojnie i nacjonalizmowi, za świadome wyzwolenie ostatnich, wskazując drogę inną w stosunku to tej która była główną w socjaliźmie dwudziestowiecznym. Jej odwaga jest dla nas przykładem tak dzisiaj niezbędnym.

Zebraliśmy spuściznę kluczowych aspektów przez nią proponowanych, patrząc na lekcje jej życia i zaangażowania, wznawiając dlatego hipotezę wyzwolenia w sprawie zasad, celów i wartości, wybierając żeby różnić się od polityki we wszystkich jej formach.

W afirmacji nowej perspektywy humanistycznej socjalistycznej wolnego i bezkompromisowego poszukiwaniu dobra we wspólności, czujemy jej nieustanne natchnienie które nas inspiruje. Niech żyje Róża Luksemburg.

Dni refleksji „100 lat później. Róża Luksemburg, aktualne lekcje życia i zaangażowania” w Mediolani, Bolonii, Rzymie i Neapolu promowane przez Corrente di pensiero Umanista Socialista (Nurt Myślenia Humanistycznego Socjalistycznego), La Comune – Italia, Prospettiva Edizioni.